

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

tuelt i Form af en Ydelse til Dækning af tabte Arbejdsmuligheder, Redskaber o. s. v. Dette tror jeg næppe er muligt. Naar vi i Ministeriet for offentlige Arbejder bygger Broer, møder vi mange Protester fra Skibsfarten; de søfarende protesterer mod saadanne Indgreb i deres velerhvervede Rettigheder, i deres Adgang til at færdes i vore Vande, ved vore Kyster. Hvis jeg nu imødekom det ærede tingvalgte Medlem ved at sige fra denne Talerstol, at naar Staten inddæmmer et Areal, det være sig her ved København eller andetsteds, saa maa de Mennesker, som hidtil har drevet deres Erhverv paa dette Sted, have anvist anden Arbejdsplads eller have Adgang til Erstatning, maatte jeg jo stille mig paa samme Maade over for de mange, der kommer med deres Protester hver eneste Gang, vi bygger en Bro, og hævder, at det for deres Erhverv og for Søfarten i det hele betyder forringede Erhvervsmuligheder og forøgede Vanskeligheder; saa maatte disse ogsaa kunne stille Krav om Erstatning, og hvor var vi saa henne, ærede Medlemmer? Man maa naturligvis beklage, at en Del Mennesker, der har haft deres Erhverv som Fiskere ved Kalvebodstrand og nede i Vadehavet, efter Inddæmningsarbejdernes Udførelse vil være afskaaret fra Erhverv paa disse Steder; dette har Ministeriet selvfølgelig overvejet, men Hensynet til de andre Interesser, som man ved Lovforslagets Gennemførelse vil fremme, har været betydeligt mere tungtvejende og mere omfattende, og saa maa jo de mindre Interesseomraader vige for de større, naar det ikke er muligt at forene begge Hensyn. Jeg maa derfor sige til det ærede litte tingvalgte Medlem, at jeg ikke er i Stand til at give noget Løfte om Erstatning til de Mennesker, der efter Inddæmningsarbejdets Fuldførelse ikke længer kan drive deres Erhverv de paagældende Steder; jeg viger tilbage for det af Hensyn til Konsekvenserne. Men jeg gentager: Fiskerierhvervet vil sikkert aldrig komme til at savne hverken Interesse eller Forstaaelse i Ministeriet for offentlige Arbejder.

M. C. Jensen: Mit Partis Ordfører i Folketinget har under Sagens anden Behandling der forespurgt Ministeren, hvorledes Ministeren stillede sig til de Vanskeligheder, der blev paaført Fiskerne ved disse Arbejders Iværksættelse, og Ministeren svarede, at man formentlig burde undersøge Inddæmningsarbejdernes Indflydelse paa Fiskerierhvervet og paa Fiskebestandens

Muligheder med Hensyn til Ynglepladser. Ministeren tilføjede, at det vist var meget naturligt at gøre dette, og at man vilde henlede vedkommendes Opmærksomhed derpaa, idet han indrømmede, at det ikke vilde kunne undgaas, at man øgede Vanskelighederne for Fiskerne. Dette falder jo i Traad med, hvad Ministeren har sagt her, men det er helt overflødigt at henlede vedkommendes Opmærksomhed derpaa, thi Opmærksomheden er henvendt derpaa; det fremgaar af Betænkningen, at Fiskeriministeriet har gjort opmærksom paa disse Vanskeligheder.

Naar Ministeren saa siger, at han viger tilbage for at give Fiskerne Erstatning af Hensyn til Konsekvenserne, skal jeg henlede Ministerens Opmærksomhed paa, hvorledes man i nogen Grad kan bøde paa de Vanskeligheder, der opstaar for Fiskerne. Det kan nemlig ske ved, at man stiller lidt flere Midler til Raadighed til Udplantning af Fiskeyngel til Erstatning for den Yngel, der gaar tabt. Nu er det altsaa ikke vor Minister, jeg taler med her, men jeg ved, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil kunne øve Indflydelse paa Fiskeriministeren, og saa vidt jeg kender Fiskeriministeren, er han ikke uvillig til at imødekomme Ønsket om, at der ydes lidt større Beløb til Udsættelse af Fiskeyngel. Her er en Maade, hvorpaa man kan hjælpe ikke alene de Fiskere, der er det i Dag, men ogsaa de Fiskere, som skulde leve af den Yngel, der opholdt sig paa det Stykke, der nu bliver tørlagt.

Jens Høyer: Der er her anført mange Grunde for de Projekter, vi nu taler om, og Lovforslaget vil blive vedtaget af alle Partier. Det er derfor godt at have en saa god Begrundelse for det som muligt. Jeg har bedt om Ordet, fordi jeg kan anføre een Grund endnu foruden dem, der allerede er anført.

Nede i Sønderjylland — jeg tænker nu paa Rømø-Diget — har vi nok Strand, men ingen Badestrand; skal vi til Havet, maa vi nordpaa til Blaavand, Vejrs, eller hvad de Steder hedder. Naar den nye Dæmning med Vejen derpaa kommer, faar vi let Adgang til at komme ud at bade, vi vil ogsaa kunne feriere ovre paa Rømø, hvor der siges at være særlig god Luft, som virker godt paa Nerverne. Naar det derfor er anført, at denne Dæmning især vil gavne Beboerne paa Rømø — det gør den ogsaa —, saa er dertil at sige, at Forholdet i Virkeligheden vil blive det, at det vil blive dem fra Fastlandet, som i aller